

[Kaj Hansen]

at den ikke bliver højere, må forlades. Det vil sige, at finansieringen af boligbyggeriet må frigøres fra det såkaldte frie kapitalmarked og den til enhver tid gældende markedsrente. Der kan være flere former for en ny finansiering. Man kan vælge en direkte statsfinansiering til en lav, fast årlig ydelse, vi har således foreslået 4 pct., eller man kan vælge et lukket kredsløb, hvor finansieringen såvel som lånenes tilbagebetaling sker inden for det samme kredsløb.

Kommunisterne er ikke imod det lukkede kredsløb, men hvad enten man vælger dette eller noget andet, kommer man ikke uden om en betydelig investering af statsmidler. Men det er heller ikke så afskrækkende i den nuværende situation, hvis man ser det i nationaløkonomisk belysning. Beskæftigelsen i byggefagene, den sparede arbejdsløshedsunderstøttelse, den større skatteevne fra dem, der kommer i arbejde, vejer ganske voldsomt og tungt til, når nettoudgiften skal gøres op.

I første række drejer det sig om finansiering af det almennyttige byggeri; målsætningen skal ikke være 7.000 boliger årlig; vi skal tilbage til den lov, vi havde, hvor kvotaen var på 13.000, og hvor der i realiteten blev bygget godt 12.000 almennyttige boliger årligt. Det er her, man skal begynde, og så kan man forøge kvotaen år efter år.

Ved finansieringen af dette byggeri vil det være aldeles tåbeligt at fortsætte med en rentesikringsordning, som betyder, at obligationsejerne modtager 140.000 kr. fra staten i rentesikring alene på en 80 m² lejlighed i almennyttigt boligbyggeri i den periode, rentesikringen løber. Men derefter er det lejerner, der år efter år skal betale rentebyrden, hvad det jo har vist sig at de faktisk ikke kan. Alle skulle kunne blive enige om, at den største mulige direkte finansiering fra starten af byggeriet er det eneste rigtige.

Kommunisterne går ind for fuld statsfinansiering til 97 pct. plus de 3 pct. i indskud, men det er da klart, at vi i den givne situation vil støtte et forslag, der går så langt som muligt henimod den fulde statsfinansiering. Vi må meget stærkt advare imod en ordning med indeksregulerede lån, som jo har indbygget årlige huslejestigninger, som man ikke ved hvad bliver, og som kan være stærkt varierende alt efter prisudviklingen, og som for øvrigt betyder, at den største husleje kommer

på et tidspunkt, hvor mange lejere har nået pensionsalderen.

Der er behov for et kollegiebyggeri på mindst 3.000 værelser årlig. Her vil det eneste rigtige være fuld statsfinansiering til en lav årlig ydelse. Det nu fremsatte lovforslag om ungdomsboliger bør tages af bordet. Det kan vi simpelt hen ikke være bekendt at gennemføre over for de unge her i landet. Det ville være bedre og meget mere rigtigt at bygge videre på den nuværende kollegielov, men på en sådan måde, at man hævdede den direkte finansiering fra de 45 pct., der gælder nu, op til de 100 pct.

For de kollegier, der har økonomiske vanskeligheder, som kollegianerne jo heller ikke er skyld i, må man have gennemført en omprioritering med statsstøtte, der én gang for alle kan skabe et sundt og stabilt økonomisk grundlag for kollegiernes drift.

Hvad angår private udlejningsejendomme, burde man hurtigst muligt komme til den erkendelse, at udlejning og fortjeneste ved salg eller ved udlejning af lejligheder burde jo høre fortiden til. Hele den private udlejningsmasse, måske med undtagelse af tofamiliehusene, skulle successivt overgå til offentligt eje og administreres af lejerner i andelsboligforeninger, i almennyttige boligforeninger eller forpagtningsforeninger under kommunal regie, som der er gode erfaringer med.

Med i dette billede må også komme byfornyelse og boligforbedring i den ældre boligmasse. Der er lige kommet et stort og med bilag veldokumenteret debatoplæg om byfornyelse fra byggeriets udviklingsråd samt en rapport om by- og boligforbedring i samfundsøkonomisk belysning. Derudover foreligger en lang række supplerende rapporter og undersøgelser. Ministeren har her et materiale, der sætter ham i stand til snarest muligt at fremkomme med forslag, der sætter gang i byfornyelsen.

Som det fremgår af rapporterne, er der en meget, meget stor beskæftigelsesmæssig effekt i byfornyelse og boligforbedring. Det er meget lidt valutakrævende, og vi har arbejdskraften og øvrige ressourcer. Men der mangler en revision af saneringsloven, således at den bliver egnet til formålet, ligesom der må gennemføres en finansieringsordning, der sikrer, at de hidtidige lejere i byfornyelsesområder kan blive boende og ikke tvinges væk, fordi de ikke kan betale huslejerne.